

Pravda a celkovost

Celkovost živých bytostí (a vůbec veškerých, i před-živých „pravých“ událostí) musíme chápat dějově a tedy časově. A protože časování (event. „časování“) všech událostí (dějících se ovšem vždy proti směru přicházejícího času), není žádné *factum*, nýbrž vždycky jen *fiens*, je život vždycky orientovaným děním (a takovým orientovaným děním, byť na nižších až nejnižších úrovních, je i dění veškerých před-živých událostí, vposledu tedy i událostí primordiálních). Život je tedy možný jen jako vnitrosvětne dění, přičemž svět, v rámci kterého se jedině může odehrávat, je sám jistým (specifickým) způsobem orientovaným prostředím. Proto žádná skutečnost nemůže být poznána vcelku, pokud nebereme v úvahu rozhodující stránky kontextu, bez něhož by nebyla ani možná, natož aby byla jistým způsobem orientovaná. Na druhé straně ovšem stejně tak platí, že žádná skutečnost nemůže být náležitě poznána jen z celku, protože nikdy nemůže být z tohoto celku odvozena (ani na něj převedena). To zase platí mnohem podstatněji o živých bytostech. Každá živá bytost je celkem jen díky tomu, že se vůči svému okolí vymezí, že od tohoto svého okolí podstoupí, a teprve na základě tohoto odstupu se zase k němu vztáhne. Živá bytost nepochybně souvisí se svým prostředím a většinou bez něho neobstojí, nepřežije dokonce ani leckterou jeho pronikavější změnu. Naproti tomu však platí, že není v žádném případě výsledkem, produktem tohoto prostředí. To znamená, že proti vnějším změnám prostředí tu stojí určitá tradice, která může být prostředím krátkodobě i dlouhodobě ovlivňována, ale je z něho neodvoditelná.

(Písek, 990403-1.)